

THOMAS MERTON KÉT VERSE*

A MAGVETÉS

Nézd fönt a madarakat! Az ő daluk
Rebben az erdő fényein át
És sebzí meg azt, ki rá figyel, sugár-nyilakkal?
Vagy csak játék, ha táguló körökkel
Róják körül némán a hús magasban
Magányunknak (e földinek) határát,

Hol a tavasz zöld fényeket teremtett,
Melyek a kopár ágakon úgy tündökölnek, mint a felhők?

Halastó, telve éggel, nyugalommal és hallgatással,
A nyár milyen mély hangjai alszanak még
Partod csersárga kákaövének árnyán?

Természet, több fog itt születni évszakoknál
Képekkel vemhes tükréből e világnak.
Az enyhe levegő egy jelre vár csak,
Egy lobbanásra, egy sugárra! Angyalok tavasza lesz ez.
Egy villanás a tó tükrén, egy röpke láng s utána
Asperges me! boldog vadon, lásd, megváltásunk teljesült.

Mert mint a tűzmagot, mely ott izzik minden lény szíve mélyén,
Határtalan hatalma oszthatatlan
Teljességét úgy hinti szét az Isten,
Úgy ülteti el szellemét, mely messzebb ér s nagyobb minden világnál,
Magba, gyökérbe, levélbe, virágba,
Míg az erőshítű tavaszi csönd körül
Szálló szeles, felhőkkel zsúfolt Április
Csodálatos fényében a teremtés
Fölsimeri az Úr amaz örök titkának kinyilatkoztatását,
Mely félelmetesebb az elviselhetőnél.

Mert minden úton, lásd, amerre nézünk, szirtek és fák,
Mezők és dombok, égbolt és folyók
S lelkünk is fölragyog bennünk, tündöklésünk megdőbent és eláraszt,
Míg a vad táj, idegenül azoknak, akik sose jártak erre,
Üvegként villogó fáklyákat hordoz változékony, tiszta tűzből.
S akkor, ó akkor az írás-ígerte kép, az áldozattal teljes,
A Szentháromság, bélyegét rányomja legmélyebb valónkra,
S magába fordul az, e látomás tündöklő szózatától elragadva,
Beléplántálja ezt a fényt a sötétség és feledés szívébe,
S alámerül, hogy fölkutassa lenn a lángot.

* Thomas Mertonról I. Vigília 1950 április-május, „T. M. konfessziója“.

A FÖLFEDEZÉS

Túl minden úton, hajók vagyunk mi itt
E korall-kikötőben,
Távolabb, mint ahova a szökevények útjai visznek,
Mert sorsunk észrevétlenül
Az üvegsima világ peremén túlra vitt.

Hajós, hogy hívják ezt a földet, melyet nem ismer semmiféle térkép?
Ki volt az utazó, ki büntelenül állt e tiszta partokon?
Miféle angyal szívta be e levegő harmóniáját?

Nézd, nézd! Flamingók úsznak ott karcsún és könnyedén,
Szelíd, sápadt lángjukban égve suhannak át a sekély bíbor-öblön,
Madarak állnak, némán mint a gondolat, egy sziklaélen, szárnyaikat
tisztogatják,
És új érzekeinket tisztogatják, jelekkel, melyek nem halandók;
Miféle szárnyak ezek, hogy az utazó selymes fényüktől elámul?

Virágzó pálmafák ringatják itt a partokat varázsba
Mennyei illatokkal,
Oleánder s vadmályva festi vérrel itt a tájat
Es ismeretlen virágok törik föl
Öt vad sebbel az Evangélium pecsétjét.

És rejtett páfrány zengi az Énekek Énekét:
„Lépj be, lépj be! A sivatag itt a mennyország kapuja!
Beteg lelked meggyógyul a csodától!
Hájj föl az üdvösség hegyére,
Tagadd meg beteg testedet, érintsd meg kincsét a nagy hallgatásnak
E tág, korallszínű magányban,
Míg szűz fuvalmak álmodnak a sziklák üregében körülötted; —
Leld meg Robinson lombtakarta kunyháját itt: lakj a fák közt!

Szüreteld le a kék-vörös gyümölcsöket,
Arasd az örök gabonát, mit nem emberi kéz vetett el,
Sujts a sziklára, víz fakad hatalmasan belőle, mint a bor,
Töltekezz erejével:
Mert ez a sziget Krisztus itt, erőd, várad és paradicsomod.

És lásd! az Idő lompos szürkesége vagy füsttől feketére mart hajók
E smaragd kikötőben horgonyt sose vetnek,
Sosem fedezhetik föl ezt a gyöngyház világot,
Az ezüst tó édes dalát sosem zavarják,
Az ametisztek összhangját sosem törik meg,
S kígyó se közelít ez óceánban rejtező szigethez,
Amely körül szűzen virult venyigék állnak őrt.”